

РЕШЕНИЕ

№ 397
град Добрич, 19.10.2017г.

В И М Е Т О Н А Н А Р О Д А

Административен съд - Добрич, в публично заседание на деветнадесети септември, две хиляди и седемнадесета година, в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: КРАСИМИРА ИВАНОВА
ЧЛЕНОВЕ: НЕЛИ КАМЕНСКА
МИЛЕНА ГЕОРГИЕВА

при участието на прокурора при Окръжна прокуратура гр.Добрич ВЕСЕЛИН ВИЧЕВ и секретаря ВЕСЕЛИНА САНДЕВА, разгледа докладваното от съдия Милена Георгиева адм.д.№ 243 по описа на съда за 2017г. и за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по чл.185-196 от Административно-процесуалния кодекс и образувано по протест, подаден по реда на чл.186, ал.2 във вр. с чл.185 от АПК, от прокурор Веселин Вичев при Окръжна прокуратура гр.Добрич срещу чл.1, ал.2; чл.19, ал.1; чл.21, ал.4; чл.22, т.1, т.4, т.4а и т.4б; чл.24, ал.2; чл.26, ал.2; чл.27, т.1; чл.28, ал.1 и ал.2; чл.29, ал.2; чл.31, ал.1; чл.32; чл.33, т.1; чл.34, ал.3; чл.37; чл.66, ал.1 (в санкционната му част) и ал.2; чл.67, ал.1 (в санкционната му част) и по отношение на т.5в и т.5г и ал.2, чл.68 от Наредба за управление на общинските пътища на територията на Община Шабла, приета от Общински съвет Шабла, на основание чл.23 от Закона за пътищата с Решение № 437 от 30.01.2009г. по Протокол № 18.

В протеста се сочи, че оспорените разпоредби от общинската наредба противоречат на материално-правни разпоредби от по-висок ранг, а именно на Закона за пътищата(ЗП), както и на разпоредби от Наредбата за специално ползване на пътищата, приета от Министерския съвет на основание чл.18, ал.5 от ЗП. Изтъква се, че съобразно чл.8, чл.15 от ЗНА и чл.76, ал.3 от АПК, нормативните актове на общинските съвети трябва да съответстват на нормативните актове от по-висок ранг. Искане се оспорените изцяло разпоредби, съответно оспорените части от тях, да бъдат отменени и да се присъди в полза на Окръжна прокуратура гр.Добрич сумата от 35 лв. - разноски по делото за публикация на оспорването в Държавен вестник.

Ответникът, Общински съвет на Община Шабла, не изразява становище по протеста.

Административен съд - Добрич, в троен състав, като взе предвид становищата на страните и събраните по делото доказателства, намира за установено следното:

Оспорването е допустимо. Производството е образувано по протест на прокурор при Окръжна прокуратура Добрич, който с оглед нормата на чл.186, ал.2 от АПК, притежава процесуална възможност да оспори подзаконов нормативен акт, ако прецени, че същият е незаконосъобразен. По аргумент от чл.187, ал.1 от

АПК оспорването е допустимо без ограничение във времето. Налице е голям предмет на протеста, тъй като са оспорени конкретни разпоредби от Наредба за управление на общинските пътища на територията на Община Шабла, приета от Общински съвет Шабла на основание чл.23 от Закона за пътищата.

Видно от представената от ответника административна преписка, Наредба за управление на общинските пътища на територията на Община Шабла е приета с Решение № 437 по Протокол № 18 от заседание на Общински съвет на Община Шабла, проведено на 30.01.2009г. От общо 13 избрани общински съветници на заседанието са присъствали 12 съветници, от които всички единодушно са гласували за приемането на наредбата. Приемането на наредбата е включено в т.П-6 от предложения дневен ред. Самият проект на наредбата е разгледан на заседание на Комисията по устройство на територията, благоустрояване, законност, обществен ред и екология.

При така установеното от фактическа страна съдът намира, че заседанието на Общински съвет на Община Шабла е законно проведено. Присъствали са повече от половината общински съветници, които с абсолютно мнозинство са гласували за приемане на наредбата. Спазени са изискванията на чл.27 ал.2 и ал.3 от Закона за местно самоуправление и местна администрация. Общинската наредбата е приета на валидно правно основание – чл.23 от Закона за пътищата, обн.ДВ.бр.26 от 29.03.2000г., съгласно който правомощията на кметовете по управлението на общинските пътища се определят с наредба на общинския съвет.

Съдът не констатира допуснати съществени процесуални нарушения на правилата, по които се приемат подзаконовите нормативни актове от общинските съвети, действали към датата на приемане на наредбата.

Общият принцип, регламентиран в чл.15,ал.1 от ЗНА, предвижда, че всеки нормативен акт, трябва да съответства на Конституцията и на другите нормативни актове от по-висока степен което означава, че съдебният контрол за законосъобразност на оспорените текстове на Наредбата, следва да обхване преценката дали регулираните с тях обществени отношения са в съответствие с нормативните актове от по-висока степен. в случая ЗП и Наредбата за специално ползване на пътищата, приета от Министерския съвет, съгласно разпоредбата на чл.18,ал.5 от същия закон.

При преценката за съответствие на оспорените разпоредби на подзаконовия нормативен акт с материалния закон, съдът намира, че протестът е изцяло основателен.

I. Оспорен е чл.1,ал.2 от наредбата който предвижда, че наредбата не се прилага за: 1. селскостопански пътища, осигуряващи достъп до земеделски земи; 2. горски пътища; 3. частни пътища, неотворени за обществено ползване. В протеста се сочи, че текста на чл.1,ал.2 от наредбата урежда изключенията от приложното поле на същата, като възпроизвежда чл.1,ал.2 от ЗП, но извън обхвата на изключенията е останало изискването наредбата да не се прилага и по отношение на улиците в населените места и селищните образувания, с изключение на онези от тях, които едновременно са и участъци от републикански или общински пътища. От текста се установява, че в Наредбата се възпроизвеждат т.2, т.3 и т.4 от чл.1,ал.2 но е пропуснато съдържанието на т.1 а именно, наредбата да не се прилага и по отношение на улиците в населените места и селищните образувания, с изключение на онези от тях, които едновременно са и участъци от републикански или общински пътища. Разпоредбата на чл. 1, ал. 2, от Закона за пътищата изчерпателно изброява

изключенията(пътищата) от приложното поле на закона.Нормата има императивен характер и частичното възпроизвеждане на изключенията от приложното поле на ЗП в общинската наредба в по-тесен от законово изискуемия обхват, създава възможност за заобикаляне изискванията на закона, поради което се явява незаконосъобразно. Разпоредбата противоречи на норма от по-висок ранг и следва да бъде отменена.

II. В тази точка от протеста се сочи несъответствието на разпоредби от общинската наредба, свързани с уредба на специалното ползване на общинските пътища и разпоредби от Наредбата за специално ползване на пътищата,които според прокурора, безспорно представляват нормативни разрешения от по-висок ранг.Според протестиращия е необходимо да се отбележи,че специалното ползване на пътищата се осъществява с разрешение на собственика или администрацията, управляваща пътя по силата на чл.18.ал.5 от ЗП и се извършва при условия и ред, определени с нарочен акт-НСПП,приета от МС съвет съгласно разпоредбата на чл.18.ал.5 от същия закон.В този смисъл нормите,които уреждат специалното ползване са повелителни.В подкрепа сочи и нормата на чл.3 от НСПП съгласно която специалното ползване на общинските пътища се извършва при условията и по реда на тази наредба и наредбите по чл.23 от Закона за пътищата.

Оспорената разпоредба на чл.19.ал.1 т.1-4 от общинската наредба възпроизвежда дословно текста на чл.6, ал.1, т.1-4 от Наредбата за специално ползване на пътищата, приета от Министерски съвет. През 2013г. е направено допълнение на нормата на чл.6, ал.1 от НСПП като е добавена нова точка 5, която предвижда още една хипотеза, при наличието на която администрацията, управляваща пътя, отказва издаване на разрешение за специално ползване на пътя, а именно, когато не е осигурена безопасността на автомобилното движение съгласно изискванията на Закона за движение по пътищата, установено със становище на органите на МВР. Допълнението на чл.6, ал.1 с новата точка 5 от НСПП е обнародвано в ДВ бр. 1/2013г., но не е възпроизведено в чл.19, ал.1 от Наредбата за управление на общинските пътища на територията на Община Шабла. В протеста се сочи, че тази нормата от общинската наредба противоречи на чл.6, ал.1, т.5 от Наредбата за специално ползване на пътищата (НСПП), приета от Министерски съвет, тъй като не предвижда отказ за издаване на разрешение от кмета за специално ползване на общинския път в случаите на липса на становище от органите на МВР, че е осигурена безопасността на пътя.

С протеста се иска отмяна и на нормата на чл.21, ал.4 от общинската наредба с оглед обстоятелството, че в нея се определя различен от определения в чл.8, ал.3 от НСПП срок за разрешението за специално ползване на пътя чрез изграждане на търговски крайпътен обект и пътни връзки към него.В нормата на общинската наредба срокът за валидност е 1 година,а в чл.8.ал.3 от НСПП е определен срок от 2 години.

По същия начин нормата на чл.26 ал.2 от общинската наредба определя валидност от една година на разрешението за специално ползване на пътя чрез изграждане и експлоатация на рекламно съоръжение, докато чл.13, ал.2 от НСПП на МС предвижда по-малък срок на валидност от 6 месеца на разрешението на специално ползване на пътя за същите цели.

Искането за отмяната на чл.22, т.1.т.4, т.4а и т.4б от общинската наредба се обосновава с това,че изискването на документите по нормата, не намира опора в

правилата на чл.9 от НСПП.а от друга страна, местния орган на власт не изисква документи,упоменати в чл.9.л.1.т.4. и т.5 от Наредбата на МС.

С разпоредбата по чл.24. ал.2 от заинтересованите лица се изисква да представят удостоверение за актуално състояние, каквото изискване не се съдържа нито в НСПП, нито в Закона за пътищата.Безспорно изискването не само не съществува в Закона за пътищата и в Наредбата за специално ползване на пътищата, но е и в грубо противоречие със Закона за търговския регистър, който прави регистъра публичен и достъпен за общинските органи.

Иска се отмяна на чл.28,ал.1 и ал.2 от общинската наредба,тъй като условията за издаване на разрешение за изграждане на рекламни съоръжения не са съобразени с условията на чл.15.ал.1.т.4 и т.6 от НСПП, а условията да се откаже издаването на такова разрешение не са съобразени с чл.15. ал.2,т.8 от НСПП.

При сравнение на текстовете на общинската наредба и НСПП, уреждащи условията за издаване на разрешение за изграждане на рекламни съоръжения и условията за отказ действително се установява, че нормите в общинската наредба не отговарят в пълен обем на нормите от НСПП. Така например в чл.15.ал.1.т.4 от НСПП е указано,че рекламното съоръжение в целия си габарит отегон най-малко на 3 м от ръба на пътната настилка, а отстоянието от центъра на носещата му колона до ръба на пътната настилка е не по-малко от 5 м.В общинската наредба е възпроизведена нормата само в първото ѝ изречение и не е възпроизведена относно изискването на отстоянието на носещата колона на съоръжението от ръба на пътната настилка.В т. 6,ал.1 на чл.15 от НСПП е определено условното, горният ръб на фундамента на рекламното съоръжение да не надвишава нивото на терена.Нормата на чл.15,ал.2,т. от НСПП, въвежда условие да не се издава разрешение,когато рекламното съоръжение е с профил на носещата колона, различен от кръг.Това условие не се съдържа в общинската наредба.

Отмяната на чл.29,ал.2 от общинската наредба се иска, тъй като не отговаря на чл.16.ал.2 от НСПП,кой определя документите,които следва да се подадат при искането за разрешение а именно- към искането заинтересуваното лице прилага констативен протокол за изграденото рекламни съоръжение. В случаите, когато искането за издаване на разрешение за експлоатация на рекламни съоръжения в обхвата на пътя и в обслужваните зони е подадено по електронен път, констативният протокол за изграденото рекламни съоръжение се подава на хартиен носител. С нормата на общинската наредба се изисква заинтересуваните лица да представят актуално състояние за съдебна регистрация, което е извън изискванията на чл.16,ал.2 от НСПП.а същевременно не се изискват изброените в последната документи. Както вече се каза, по повод искането за отмяна на друга разпоредба от общинската наредба,искането да се представя удостоверение за актуално състояние, е в грубо противоречие с ЗП,НСПП и Закона за търговския регистър, който прави регистъра публичен и достъпен за общинските органи.

Оспорените разпоредби на чл.31,ал.1 и чл.32 от общинската наредба са в стара и несъответна на допълненията на НСПП редакция, тъй като не съответстват на изменението на чл.18. ал.1 и чл.19 от НСПП, допълнени – ДВ бр.90/2016г. Извън обхвата на общинската наредба е останало изграждането на нови подземни и надземни линейни или отделно стоящи съоръжения в обхвата на пътя и обслужващата го зона, чието разрешение за специално ползване е предвидено като задължително условие за издаване на разрешение за строеж по см. на глава осма, раздел III от Закона за устройство на територията в чл.18. ал.1 от НСПП и за

задължителните случаи по чл.19, т.1-3 от НСПП, при наличието на които се изисква издаване на разрешение.

По изложените вече съображения, основателно е искането за отмяна на чл. 33, т.1 от общинската наредба изискваща представянето на удостоверение за актуално състояние на съдебната регистрация.

В чл.34, ал.3 от общинската наредба е предвидено ремонтни дейности при внезапно произлезли повреди да се осъществяват съобразно чл.26, ал.4 от ЗП. Тази разпоредба не съответства по съдържание на изменената разпоредба на чл.22, ал.3 от НСПП (ДВ бр.1-2013г.). Това несъответствието въвежда в заблуждение заинтересованите лица, че в случаите на внезапно произлезли повреди ремонтната дейност се осъществява съгласно чл. 26, ал.4 от Закона за пътищата, вместо правилното препращане към нормата на чл.26, ал.5 от Закона за пътищата, тъй като ал.4 е била отменена и е станала ал.5.

Чл.37 от общинската наредба определя документите, които се представят към искането за издаване на разрешение за специално ползване на пътя чрез временно ползване на части от пътното платно и на земи в обхвата на пътя. Извън обхвата на нормата (общинската наредба) е останало изискването на чл.25, т.1, пр.2 от НСПП, изискващо писмено становище от звено "Пътна полиция" в съответната областна дирекция на Министерството на вътрешните работи.

В т.III от протеста се оспорват предвидени състави на административни нарушения, за които се носи административнонаказателна отговорност от ФЛ, ЮЛ и търговци, като според протестиращия, местният нормотворец е имал предвид еднолични търговци. Структурата на общинската част е в съответствие със структурата на ЗП, но между нормите на закона и наредбата са налице съществени отлики относно размера на съответните административни наказания.

В чл.66, ал.1 от общинската наредба е предвидено наказание глоба от 50 до 500 лв. за физически лица, които извършват или разпоредят да бъдат извършени определени дейности в обхвата на пътя, въведени в административни нарушения и изчерпателно изброени в 6 точки. За повторно нарушение, втората алинея на нормата предвижда глоба от 100 до 250 лв. Същевременно за същото нарушение чл.52, ал.1 и ал.2 от ЗП предвиждат налагане на административното наказание глоба в по-големи размери или по-малки размери: за първо нарушение от 200 до 500 лв., а за второ от 500 до 1 000 лв. Предвидените санкции и в двата нормативни акта са с предвидени специални минимум и максимум, като минималният размер на нарушенията при първата санкция в общинската наредба е по-нисък от минималния размер, определен в закона, а минималният размер при повторно нарушение е по-нисък както от минималния, така и от максимално определения в закона. Местната наредба се явява в пряко противоречие с нормативна регламентация от по-висок ранг и е в нарушение на предвидената компетентност.

В чл.67, ал.1 е предвидено наказание глоба в размер от 100 до 1000 лв. за физически лица, които извършват или разпоредят да бъдат извършени определени дейности, въведени в административни нарушения и изчерпателно изброени в 6 точки. За повторно нарушение втората алинея на нормата предвижда глоба от 150 до 1500 лв. В същото време според нормата на чл.53, ал.1 от Закона за пътищата глобата е от 1000 до 5000 лева, но поради отмяна (ДВ бр.39/2011г.) две от дейностите за които е предвидено административно наказание са изключени, докато в общинската наредба остават по т.5в и т.5г на ал.1 от чл.67. За повторно нарушение в Закона за пътищата в чл.53, ал.2 е предвидено, че същите нарушения

се санкционират с глоба от 2000 до 7000 лв. Видно е, че минималният и максимален размер на глобите в общинската наредба е по-нисък от законоопределения както за първо, така и за второ нарушение.

Съгласно чл.68 от общинската наредба, когато нарушенията по чл.66 и чл.67 от същата са извършени от юридически лица и търговци, се налага имуществена санкция от 150 до 1500 лв., а при повторно нарушение от 250 до 2500 лв. Съгласно чл.54, ал.1 от ЗП при нарушения по чл.52 от с.з. извършени от юридически лица и еднолични търговци, се налага имуществена санкция в размер от 1000 до 5000 лева, а при нарушения на чл.53 санкцията е в размер от 300 до 8000 лева. Според ал.2 на чл.54 от ЗП при повторно нарушение на чл.52 имуществената санкция е в размер от 2000 до 7000 лева, а по чл.53 - от 4000 до 12 000 лева. При съпоставка на двата текста се установява, че предвидените санкции са с минимален и максимален размер и в ЗП и в общинската наредба, но минималният и максимален размер на имуществените санкции в общинската наредба е по-нисък от законоопределения както за първо, така и за второ нарушение.

Касационният състав намира протестът за изцяло основателен. С оспорените от прокурора текстове на наредбата общинският съвет по недопустим начин е преуредил, уредени в Закона за пътищата и Наредбата за специално ползване на пътищата, приета от МС, обществени отношения, свързани с изискванията към специалното ползване на пътищата в Република България. Изрично в чл.23 и чл.18, ал.3, т.2 от Закона за пътищата е определено докъде се простира компетентността на общинските съвети, като им е предоставено само правото с наредба да уредят правомощията на кметовете по управлението на общинските пътища и да определят размера на таксите за специалното ползване на общинските пътища. Законът за пътищата в чл.18, ал.5 е определил, че само Министерският съвет е компетентният да уреди с наредба условията и реда за специалното ползване на пътищата, което е сторил с приетата от него Наредба ПСПП. Други условия и ред, различни от посочените в наредбата на МС, не се допускат да бъдат създавани на местно ниво, чрез приемане на общински наредби. Според чл.3 от ПСПП на МС, специалното ползване на общинските пътища се извършва при условията и реда на тази наредба, както по правилата на наредбите, приетани по реда на чл.23 от Закона за пътищата от общинските съвети. Условията, при наличието на които се издава разрешение за специално ползване на пътя, визирани в Наредбата на МС, са императивни. Те се прилагат независимо дали са предвидени в общинските наредби или не.

Следва да се има предвид, че „специалното ползване на пътя“ е дейност, свързана със завишен риск, видно от легалната дефиниция на понятието по § 1, т.8 от Закона за пътищата. Според цитираната разпоредба „специално ползване на пътищата“ е използването на пътищата за превозване на тежки и извънгабаритни товари или за осъществяване на други дейности в обхвата на пътя и в обслужващите зони, които нормата изброява.

Условията, реда и сроковете на валидност на издаваните разрешения за специално ползване на пътищата, регламентирани в Наредбата за специално ползване на пътищата, приета от Министерски съвет, следва да отговарят на приетите в общинската наредба, но механичното възпроизвеждане на норми от нормативен акт с по-висок ранг в общинската наредба е лошо и непрактично решение в подзаконовата дейност на общинските съвети. Наредбата е приета с решение №437/30.01.2009г. по протокол №18 на ОбС Шабла, а междуременно

Закона за пътищата и Наредбата за специалното ползване на пътищата, приета на Министерския съвет са били многократно изменяни и допълвани, за разлика от общинската наредба. Възпроизвеждането на разпоредби от Закона за пътищата и от Наредбата за специално ползване на пътищата в общинската наредба за управление на общинските пътища в случая е довело до описаните по-горе несъответствия, разминавания, празноти между приетото от общинския съвет по отношение на издаваните разрешения за специално ползване на общинските пътища и извършените изменения в Закона за пътищата и Наредбата за специалното ползване на пътищата, приета на Министерския съвет. По този начин за едно и също обществено отношение, уредено със закон и с подзаконов нормативен акт на Министерския съвет, в противоречие с принципите за законност, достъпност, предвидимост, публичност и прозрачност, общинският съвет е създал с оспорените разпоредби привидност за различен правен режим от действително установения.

Частичното възпроизвеждане на нормативен акт от по-висок ранг в наредбата на Община Шабла не само създава възможност за заобикаляне изискванията на Наредбата за специално ползване на пътищата, приета от МС, но и въвежда в заблуждение заинтересованите лица - при наличие на какви обстоятелства може да им бъде издадено или отказано издаването на разрешение за специално ползване на пътищата, в кои случаи издаването на разрешение е задължително, какви документи се изискват и какъв ще е срокът на валидност на издадените разрешения.

Общинската наредба не може също така да изключва задължителни предпоставки, предвидени в наредбата на Министерския съвет, при наличието на които се издава разрешение за специално ползване на пътя.

По отношение на предвидените в общинската наредба различни размери на наказанието „глоба“ за физическите лица и имуществената санкция за юридическите лица, настоящият състав на съда намира, че в случая не е предвидена възможността по чл. 2, ал. 3 от ЗАНН общинските съвети да определят съставите на нарушенията и наказанията за тях. Обществените отношения, свързани с противоправните деяния по общинските пътища и тяхното санкциониране са уредени в глава VIII „Административно –наказателни разпоредби“, чл.52 и сл. от Закона за пътищата, който е регулирал съответните деяния, които представляват административни нарушения и е определил вида и размера на наказанията за физическите лица, съответно размера на „имуществена санкция“ за ЮЛ. Административно-наказателните разпоредби в закона са предвидени, както за нарушения по републиканските пътища, така и за тези по общинските пътища. В Закона за пътищата не се съдържа законова делегация за същите нарушения, но извършени по отношение на общинските пътища, не следва органът за местно самоуправление да определя по свое усмотрение различни размери на санкциите. Напротив, нарушенията по републиканските и по общинските пътища са уредени заедно, в една и съща глава на закона, който предвижда едни и същи наказания за нарушенията без значение дали противоправното деяние засяга общински път или републикански път. Единственото разделение според това, дали нарушение е по общински или по републикански път, е направено в чл.56, ал.1- 3 от ЗИ. То касае обаче определяне на различни компетентни органи да съставят актовете и да издават наказателните постановления, в зависимост от това, че общинските пътища са предоставени за управление на кметовете на общини, а републиканските – на Агенция „Пътна инфраструктура“. Основателно е изложено в протеста, че в

чл.67 от общинската наредба са предвидени състави на административни нарушения, които не се съдържат в нормативния акт от по-висок ранг.

Общински съвет на Община Шабла, определяйки съставите на административните нарушения по общинските пътища и съответните наказания за тях, е излязъл извън предоставеното му с чл.23 от Закона за пътищата да определи с наредба правомощията на кметовете по управлението на общинските пътища. Тези норми създават привидност, понеже противоправните деяния по общинските пътища и наказанията за тях, се съдържат в Закона за пътищата, глава VIII „Административно –наказателни разпоредби“.

По тези съображения настоящият състав намира, че протестът е основателен и следва да бъде уважен изцяло като се отменят като противоречавщи на нормативен акт от по-висок ранг протестиращите норми от Наредба за управление на общинските пътища на територията на Община Шабла, тъй като в противоречие с чл.8 от ЗНА и чл.21, ал.2 от ЗМСМА, общинският съвет е приел тези текстове от общинската наредба като е регулирал обществени отношения вече регулирани от нормативен акт от по-висока степен.

При този изход на спора протестиращият има право на поисканите разноски, които е направил за заплащане на публикуване в Държавен вестник на обявлението за образуваното дело в размер на 35 лв.

По изложените съображения и на основание чл.193, ал.1 от АПК, Административен съд гр.Добрич, в троен състав:

Р Е Ш И :

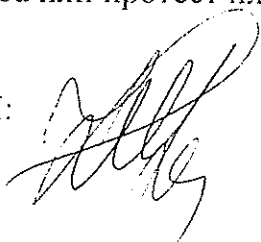
ОТМЕНЯ по протест на Окръжна прокуратура гр.Добрич разпоредбите на чл.1, ал.2; чл.19, ал.1; чл.21, ал.4; чл.22, т.1, т.4, т.4а и т.4б; чл.24, ал.2; чл.26, ал.2; чл.27, т.1; чл.28, ал.1 и ал.2; чл.29, ал.2; чл.31, ал.1; чл.32; чл.33, т.1; чл.34, ал.3; чл.37; чл.66, ал.1 (в санкционната му част) и чл.66, ал.2; чл.67, ал.1 (в санкционната му част) и т.5в и т.5г; чл.67, ал.2; чл.68 от Наредба за управление на общинските пътища на територията на Община Шабла, приета от Общински съвет Шабла, на основание чл.23 от Закона за пътищата с Решение № 437 от 30.01.2009г. по Протокол № 18.

ОСЪЖДА Общински съвет на Община Шабла да заплати на Окръжна прокуратура гр.Добрич направените по делото разноски – държавна такса в размер на 35 (тридесет и пет) лева за публикация на обявлението за образуваното дело в Държавен вестник.

Решението може да се обжалва пред Върховния административен съд с касационна жалба в четиринадесетдневен срок, считано от съобщението за постановяването му и връчването на препис от съдебния акт на страните.

Решението да се разгласи по реда на чл. 194 от АПК при неподаване на касационни жалба или протест или ако те са отхвърлени.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:

